

သုမောင်

၃

နှိုင်း

အခြားဝတ္ထုတို့များ

၃

(၁)

လူတစ်ယောက်၏ နာမည်ဖြစ်သည်။ ။

သူသည် ကျွန်တော့်အမေ၏ နှမဝမ်းကွဲဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်ဆိုလျှင် အဒေါ်ဝမ်းကွဲတော်ပါသည်။ သူ မွေးကင်းစအရွယ်တွင် အတက်လွန်သောရောဂါဖြစ်သဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကလေးမှာ ကွေးကောက်လိန်တွန့်၍ ပုံပန်းမကျဖြစ်သွားရသည် မှာ အခုတိုင် ဖြစ်၏။ ဤသည် ကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်တော့်အမေ၏ ဆွေမျိုးများက သူ့အား ‘ဒုရင်ကောက်’ ဟု ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောင်သော် သူ့အမည်ရင်း ဒေါ်ဒေါင်းညိုပျောက်၍ ကျွန်တော်တို့လို တူသား များကပင် လူကြီးများ သံယောင်လိုက်၍ ခေါ်ကြသော ‘ဒုရင်ကောက်’ အမည် တွင် ရပါတော့သည်။ ။

(၂)

ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ ထသောအခါ ဆယ်နာရီထိုးပြီးပြီ ဖြစ်၏။ ‘ဒုရင်ကောက်’ ရောက်နေလေပြီ။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း သူရောက်လာမြဲ ဖြစ်၏။ သူသည် ဆ-လ-က တွင် အလုပ်လုပ်၏။ သုံးကျပ်ရှစ်ဆယ့် ငါးပြား နေ့စား အလုပ်သမားများကို ထိန်းသိမ်းရသော တာဝန်ခံ ဖြစ်သည် ဟု ဆို၏။ သူ့လစာကို မေးသောအခါ သူသည် လည်း သုံးကျပ်ရှစ်ဆယ့်ငါးပြား နေ့စားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူ့ အလုပ်ကိုမူ ဂုဏ်ယူ၍ ပြောတတ်၏။ ကိုယ်လက် မသန်စွမ်းရှာသော ဒုရင်

ကောက်ကို ဌာနဆိုင်ရာက ကြည့်ရှုထားသည့် သဘောဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ။

ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ ထသောအခါ ချရင်ကောက် ရောက်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့အလျင် တစ်စုံတစ်ယောက် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်နှင့်နေပြီးပြီ တို့ ကား နံနက်စောစော တစ်ရေးနီးစကပင် သိခဲ့ပါသည်။ ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တနင်္ဂနွေနံနက်တိုင်း ကျွန်တော်မနီးခင်ပင် အိမ်သို့ ဧည့်သည် ရောက်နေသည် မှာ မဆန်းတော့ပါ။ အိမ်သားမဟုတ်၍ သာ ဧည့်သည် ခေါ်ရသော်လည်း တကယ်တော့မူ ဆွေမျိုးများ သာ ဖြစ်တတ်ကြပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေ၏ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများ ကား အိမ်သားများကဲ့သို့ပင် နေ့ညမပြတ် ရှိနေတတ်ပါသည်။ ။

အမေသည် ရောက်လာသမျှသောသူတို့ ကို ဖျားလာလျှင် ဆေးနီမှုန့်၊ ဗိုက်နာ၊ ခေါင်းကိုက်ဖြစ်လာလျှင် ‘ဒေဝစက္ခု’ (မျက်စိဆေး ဖြစ်သော်လည်း ဘာဖြစ်ဖြစ် ပျောက်သည် ဟု အမေက ပြော၏) မောပန်းလာသူကို ထမင်းစသည် ဖြင့် ဝတ္တရား မပျက်ခဲ့ချေ။ အငြိုးအငြင် မရှိခဲ့ချေ။ ဤအချက်တစ်ချက်တည်းကပင် အမေ့ကို ချစ်မဝစေခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုလေးယောက်ရှာသော ဝင်ငွေမှာ တစ်လတစ်ထောင်ခန့် ဖြစ်သော်လည်း တစ်ပတ်လျှင် ဆီပြန်ဟင်းသုံကြိမ်မျှပင် စားနိုင်ပါ။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လူသုံးယောက် အပါအဝင် လူရှစ်ယောက် ညမနက်စာအပြင် ဧည့်သည် ပါပေါင်း၍ အိမ်မှာ တစ်နေ့ဆန်သုံးပြည်ခန့် ချက်ရပါသည်။ ။ သို့သော် ချဉ်ရည်ဟင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထမင်းဝိုင်းကလေးမှာ ပျော်စရာကောင်းနေတတ်ပါသည်။ ။

(၃)

သည် နေ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ။ အ

မေသည် သူ့အစ်မတော်တစ်ယောက်ထံ အလည်များ သည် ။ ကျွန်တော့် အစ်ကိုနှင့် ညီနှစ်ယောက်ကား ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်ရောက်နေကြသည် မသိ။ လွယ်အိတ်ချိတ်သည့်တန်းတွင် ကျွန်တော့် လွယ်အိတ်တစ်လုံးတည်းသာ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အိပ်ပျော် ကျန်ရစ် နေရှာသည် ။

နီးနီးချင်း ရေသောက်တတ်သောကျွန်တော်သည် ရေအိုးစင်အနီးတွင် တတုန်းတုန်းဖြင့် စဉ်အိုးထဲမှ ရေများကို သောက်ရေအိုးထဲ ထည့်နေသော ခုရင်ကောက်ကို တွေ့ရပါသည် ။

ခုရင်ကောက်သည် မနိုင်ဝန်ကိုမှ ရွေး၍ ထမ်းဆောင်ချင်သော အကျင့်ရှိသူ ဖြစ်ပါသည် ။ အိပ်ရာနီးစတွင် ဘာမျှမလုပ်ချင်တတ်သော ကျွန်တော်သည် မနေနိုင်တော့ဘဲ သူ့လက်ထဲမှ ရေပုံးကို လှမ်းဆွဲရပါတော့သည် ။

“အမယ်လေး မင်း မနိုးခင်ကတည်းက ဆွဲနေရတာ လေးငါး ခေါက်လောက် ရှိပါပြီကွယ်”

ခုရင်ကောက်သည် ကျွန်တော့်နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း မဲ့ကာ ရွဲ့ကာ ပြောပါသည် ။ ယောင်းယမ်း၍ လှည့်ကြည့်မိသောအခါ အိမ်ရှေ့ ကုလားထိုင်များ ပေါ်တွင် အခန့်သားထိုင်နေကြသော ကျွန်တော့် နှမဝမ်းကွဲ မအုန်းတင့်၊ မအုန်းမြင့် ညီအစ်မကို တွေ့ရပါသည် ။

သည် တော့မှ ခုရင်ကောက်အလျင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်သို့ ရောက်နေကြသူများမှာ မအုန်းတင့်တို့ ဖြစ်မှန်း သိရပါတော့သည် ။ တစ်ဆက်တည်းပင် ခုရင်ကောက် ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သိလိုက်ပါသည် ။

မအုန်းတင့်တို့ ညီအစ်မက တကယ်အလိုက်မသိတတ်သလို ခုရင်ကောက်ကလည်း သူ အလိုက်သိတတ်မှန်းကို သူတစ်ပါးအား ခုတုံးလုပ်၍ ဖော်ပြလိုသူ ဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်တော်လည်း ခုရင်ကောက် လက်ထဲမှ ရေပုံးကိုယူ၍ အိမ်သာပါ အကျန် ရေဖြည့် ရသောအလုပ်ကို လုပ်ရပါတော့သည်။ ။

(၄)

ရေချိုးပြီးသောအခါ ကော်ဖီတစ်ပန်းကန်နှင့် ဘူးသီကြော်နှစ်ခု ထည့်ထားသော ခွက်တစ်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ခုရင်ကောက်သည် အိမ်သို့လာတိုင်း မုန့်ပဲသားရေစာတစ်ခုစ၊ နှစ်ခုစ ကို ဝယ် လာလေ့ ရှိပါသည်။ ။ သို့သော် မည်သူကမျှ မစားချင်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဝယ်စားလေ့ရှိသော သားရေစာမုန့်မျိုးပင် ဖြစ်သော်လည်း ခုရင်ကောက် ဝယ်လာသောမုန့်ကို ကျွန်တော်လည်း မစားလိုပါ။ မုန့်ချင်းတူပါလျက် ပုံပန်းမကျရှာသော ခုရင်ကောက် ဝယ်လာမိသောမုန့်ကိုမှ ရွံ့ရှာမိခြင်းမှာ အဘယ်ကြောင့်ဟု ကျွန်တော် မသိပါ။ ။ သို့သော် ခုရင်ကောက်ကိုတော့ သနားမိသည် အမှန်ဖြစ်ပါ၏။ ။

“ကျွန်မတို့ ပြန်တော့မယ် ကိုကို”

ကော်ဖီသောက်နေစဉ် မအုန်းတင့်တို့ ၏ နှုတ်ဆက်သံကို ကြားရ၏။ ။ နှုတ်ဆက်ပြီးသော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း တံခါးဝတွင် သူတို့ သည် အတန်ကြာရပ်နေကြ၏။ ။ ကျွန်တော်လည်း ဝတ္ထရား မပျက်ပင် အသင့်ရှိနေသော ငွေနှစ်ကျပ်ကိုထုတ်၍ မအုန်းမြင့်ကို လှမ်းပေးလိုက်ရပါသည်။ ။

သူတို့ သည် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ခါနှစ်ခါဆိုသလို ကျွန်တော်တို့ သင်္ကန်းကျွန်းသို့ ရေနံဆီလာပို့ကြပါသည်။ ။ ရေနံဆီပေါ်သော ရပ်ကွက်မှ ရေနံဆီရှားသော ရပ်ကွက်သို့ မှောင်ခိုရေနံဆီပို့ခြင်း သဘောဖြစ်ပါသည်။ ။

ကုန်သည် တစ်ယောက်ရှိ၏။ ။ သူ့မှာ ဒေါ်ဂျစ်ကားတစ်စီး ရှိ၏။ ။ သူ့

ထံသို့ ကျွန်တော့်နှမများက ရသမျှသော ရေနံဆီကိုသွင်း၍ ထိုသူ၏ ဒေါ့
ဂျစ်ကားဖြင့်ပင် အရပ်တကာသို့ ရေနံဆီပို့ရသော အလုပ်ကို သူတို့ လုပ်
နေရရှာ၏။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်သို့ အလှည့်ကျတိုင်း ကျွန်တော်တို့
အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။ ရေမိုးချိုး စားသောက်ပြီးမှ ပြန်တတ်ကြပါသည်
။ ရေနံဆီပို့သော ဒေါ့ဂျစ်ကို အပြန်စောင့်၍ စီးသော်လည်း ကျွန်တော့်ထံ
မှ မူ လမ်းစရိတ်တောင်း မပျက်ကွက်ခဲ့ဖူးပါ။

ကျွန်တော်ထံမှ ငွေနှစ်ထောင်ကို ရရှိသောအခါမှ ညီအစ်မနှစ်ယောက်
တွတ်ထိုးရင်း ပြေးဆင်းသွားကြပါတော့သည်။

“အဲဒါတွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

ဥရင်ကောက်က မကျေနပ်သံဖြင့် မေးပါသည်။

“ဦးလေး ကိုနတ်ကြုတ်ရဲ့ သမီးတွေလေ”

“ဘယ်က နတ်ကြုတ်လဲ”

“မေမေ့မောင်လေ၊ ကြီးကြီးမမေသန်းရဲ့ ယောက်ျားကကော”

“မသိပါဘူးတော် ဘယ်ကဟာတွေမှန်းမသိလို့ ကျုပ်အစ်မအိမ် ဟို
ဟာဖွ ဒီဟာဖွ၊ ကျုပ်မကြိုက်ဘူး”

“အမျိုးတွေပဲ ဥရင်ကောက်ရဲ့ ”

“အဝေးကြီးပါတော် မမေသန်းကမှ နင့်အမေနဲ့ နှစ်ဝမ်းကွဲရှိတာ”

ဥရင်ကောက်သည် ဆွေမျိုးသွေးနီးမနီး ပြိုင်လိုဟန်ရှိသည်။ အမှန်
တော့ သူသည် အမေနှင့်တစ်ဝမ်းကွဲ ညီမ တော်စပ်ပါသည်။ မအုန်းတင့်
တို့ နှင့်စာလျှင် သူက သွေးပို၍ နီးပါသည်။ သည် အတွက်ဥရင်ကောက်
က ဂုဏ်ယူလို၏။ အခွင့်အရေးလည်း ပိုရလိုဟန် ရှိ၏။

“ဟိုတစ်ခါ နင် မရှိတုန်းလည်း သင်းတို့ နဲ့ တစ်ခါဆုံပြီးပြီ အို တစ်အိမ်လုံးကို မွေလိုက်တာပွလို့ ၊ ကြောင်အိမ်ထဲရှိတာတွေလည်း နေ့ဖို့ ညစာလား ဘာလားမသိ၊ စားချင်တာအကုန် စွတ်ကယ် စွတ်ကယ် စားတော့တာပဲ၊ ပန်းကန်ဆေးတော့ ဆပ်ပြာမသုံးဘူး၊ ပန်းကန်မှာ ဆီတွေဝေနေရင် နင် မကြိုက်မှန်းသိလို့ ပဲ ငါပဲ ဒိုင်ခံဆေးလိုက်ရပါရောလား”

ကျွန်တော် ပြုံးမိ၏ ။ ကျွန်တော့်အကြိုက်ကို ခုရင်ကောက်သည် သိထားမှန်း ပြလိုက်၏ ။

“နင် မယုံရင် ထသွားကြည့်စမ်း၊ နင့်အမေ သနပ်ခါးလိမ်းတဲ့ နေရာကိုအင်း...သူတို့ မျက်နှာတော့ ဖွေးလို့ ၊ ဗျက်ကယ် ဗျက်ကယ်နဲ့ သနပ်ခါးလိမ်းကြတာ၊ ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး သနပ်ခါးစက်တွေချည်းပဲ၊ အဲဒါ မမညိုပြန်မလာခင် ငါက ဆေးရဦးမှာ ”

မမညိုဆိုသည် မှာ ကျွန်တော့်အမေကို ဆိုလိုပါသည် ။ သူ့စကားကို ကြားရသောအခါ အမေ ပြောလေ့ရှိသော

“ငါ့သားတွေရလာတဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ သနပ်ခါးကြမ်းပြင်ကျအောင် လိမ်းတဲ့ သူ ပါလာရင် ငါတော့ ရင်ကျိုးပြီမှတ်” ဟူသော စကားကလေးကို သတိရမိ၍ ကျွန်တော်ပြုံးမိပါသည် ။

အမေသည် ကျွန်တော့်တို့ ထက် သူ့ချွေးမများ အကြောင်းကို ပို၍ စိတ်ကူးယဉ်တတ်ပါသည် ။

“ဒီနေ့မနက်လည်း ကြည့်ဦး၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်စီ သောက်ပြီးရုံနဲ့ မကျေနပ်ဘူး။ တစ်နပ်သက်သာလည်း မနည်းဘူးဟဲ့ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ဘဲဥသုံးလုံးကြော်ပြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက် စားသွားလေရဲ့ ၊ ဆေးထားတဲ့ ပန်းကန်တွေ ကြည့်ဦးမလား။ အဆီနဲ့ ဝင်းဝင်း...ဟင်း”

“စားကြပါစေ ခုရင်ကောက်ရယ် ကျွန်တော်တို့ ရှာတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ ဒီလိုစားကြသောက်ကြဖို့ ပဲဟာ။ ကျွန်တော်တို့ ဖို့ ဘာများ အပိုသုံးလို့ လဲ။ ကျွန်တော် မတွန့်တိုပါဘူး။ ဝမ်းတောင်သာသေးတယ်”

“အေး ဝမ်းသာနေ...ဟင်း...နင်တို့ ငတ်မှ ဘယ်သောက်မျိုး လာကြည့်ဖော်ရသလဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

“မလိုပါဘူး ခုရင်ကောက်ရဲ့ ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းအပေါ်မှာ အကျိုး ဟယ် အကန်းရယ်လို့ သူတို့ ဆီက မျှော်လင့်ချက်ကိုကြည့်ပြီး ကျွေးမွေး ရတာ မှ မဟုတ်တာ”

အကျိုးအကန်းဟု ကျွန်တော့်စကားတွင် အမှားပါသွားသောကြောင့် ခုရင်ကောက် စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရပါသည် ။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည် ။

“ဟေ့ ငါက ကျိုးကန်းနေပေမယ့် စိတ်မပုပ်ဘူး၊ နင်တို့ ကို လာမှ လုပ်မပေးနိုင်တောင် နင်တို့ ပစ္စည်း မယိုဖိတ်အောင်တော့ အမြဲကြည့်နေပါတယ်”

“အို... ခုရင်ကောက်ကို ရည်ရွယ်ပြီး ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ခုရင်ကောက် ငိုမလိုဖြစ်လာသဖြင့် ချောရပြန်ပါသည် ။

“ငါကလည်း ငါ့အစ်မပစ္စည်းမို့ မယိုဖိတ်ရအောင် ပြောတာပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ တွန့်တိုတာမဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ငါ့အကြောင်းလည်း နင်သိတာပဲ”

မျက်ရည်ဝဲလာသော ခုရင်ကောက်ကို သူ့သဘောအတိုင်း လိုက်၍ “သိပ်သိပေါ့ ဒေါ်လေး ခုရင်ကောက်ရယ်” ဟု ပြောလိုက်မှ သူ့မျက်နှာ ပြ

နံ့ရွင်လာပါသည်။ ။

“မနက်ကလည်း ကြည့်၊ စိန်စိန်ကြီး သမီး၊ ‘ပွတ်စွတ်’ ရယ်၊ ပုလင်းကလေးတစ်လုံးကိုင်လို့ ရေနံဆီ နည်းနည်းပေးပါတဲ့ ၊ ငါက အမေညိုမရှိဘူးပြောတာတောင် ဇွတ်ယူမယ်လုပ်နေတာ၊ အမေညိုလာမှ လာယူဆိုပြီး “အော်လွှတ်မှ ကုတ်ကုတ်နဲ့ ပြန်သွားတယ်။ အဲဒီ တော့ မခက်ဘူးလား နင်တို့ အိမ်ဟာ...”

“သူတို့ လည်း အမျိုးတွေပဲ ချရင်ကောက်ရဲ့ ၊ နောက်ပြီး ဘယ်လောက်များ တဲ့ ပစ္စည်းမို့လဲ”

“အေး...တို့ တိတို့ တိနဲ့ ကြာတော့ ထိခိုက်မှာ ပဲ၊ နင်တို့ အိမ်ကြီးကို က သာလာယံဇရပ်ကြီးပါဟယ်၊ ယူချင်တာ ယူဆင်းသွားကြ၊ လုပ်ချင်တာလုပ် တတ်လာကြနဲ့ ”

“ဪ...သူတို့ လည်း အဖော်အလှော်မရှိတဲ့ မေမေ့ကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီသွားကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟင်း...မိစိန်တို့ ၊ မိမာတို့ က ဆွေမျိုးလည်း တော်၊ အိမ်ကလည်း နီးလို့ နှင့်အမေကို စေတနာနဲ့ များ လာကူညီတာ မှတ်လို့ လား။ ပြည်သူ့ဆိုင် သွားချင်လို့ ဟေ့၊ သိရဲ့ လား”

“အင်းလေ...ပြည်သူ့ဆိုင်သွားရတယ်ဆိုတာလည်း လွယ်တာမှတ်လို့ သူတို့ သွားပေးဖော်ရတာ ပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်”

“ဟေး...ဟေး ပြည်သူ့ဆိုင်သွားပေးဖော်ရတဲ့ ကျေးဇူးတင် မစောနဲ့ ကိုယ်တော်ရေ၊ ဒီမယ်ဒီမယ် ငါတစ်ခု မေးမယ်၊ နင်ပြည်သူ့ဆိုင်ကရတဲ့ စီးကရက် ဘယ်နှခါသောက်ဖူးလဲ”

“ပေးကောပေးလို့ လား”

“အဲဒါပဲ ငါ့တူရေ...သင်းတို့ ထုတ်ရောင်းနေကြတာပေါ့၊ အဲဒီ လို အမြတ်မစွန်း မကြည့်ပဲနဲ့ လား၊ ကောင်မတွေ ဝေးသေးတယ်၊ ဟင်း... ဆီလက်မှတ်တစ်အုပ် ဘယ်လောက်မြတ်တယ်ဆိုတာ နင်မှ မသိဘဲ”

“ပြည်သူ့ဆိုင်ကကော ဟုတ်တိပတ်တိ ဘာရဖူးလို့ လဲ ခုရင်ကောက် ရဲ့ ” “အေး...ဒါပေမဲ့ ရတဲ့ ပစ္စည်းတိုင်းဟာ အမြတ်ပေါ်တာချည်းပဲကွဲ့! သိပ်လား”

“အင်း...အင်း သိပါပြီ”

ခုရင်ကောက်နှင့် စကားဖြတ်လိုက်ရပါသည် ။ သည် စကားများကို ကျွန်တော် နားမထောင်နိုင်ပါ။ သို့နှင့် ပုံနှိပ်တိုက်ဘက်သို့ သွားရန် အိမ်မှ ထွက်လာသောအခါတွင် ကား ခုရင်ကောက်သည် ကျွန်တော်တို့၏ အိပ်ရာများကို သိမ်းဆည်းရင်း အိမ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည် ။

(၅)

ညနေစောင့် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ထဘီရင်ရှားကြီးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသောအမေ့ကိုတွေ့ရပါသည် ။ ထုံးစံအတိုင်း အမေ့နဖူးကို အမောပြေ ကျွန်တော် နမ်းလိုက်သည့် အခိုက်...

“ကဲ...သား မောတတ်ပန်းတယ် သဘောမထားဘဲနဲ့ အပိုသုံးထဲက အမေ့ကို ငွေတစ်ဆယ်ချေးဦး၊ ဟိုမှာ ဒေါ်ကြီးပဲက ပြည်သူ့ဆိုင်ကရတဲ့ ရေနံဆီ အမေ့ပြန်ရောင်းနေလို့ ၊ နောက်ပြီး ညနေစာ အတွက်လည်း ဆီ ဝယ်ရဦးမယ်”

“ရပါတယ်၊ ဝယ်ပေါ့ အမေရဲ့ ”

“အေးဟေ့...ငါတော့ ပြောမပြချင်ဘူး၊ မနက်က ငါ ညနေ ပြန်ရင် ဟင်းချက်ဖို့ ဆိုပြီးထားခဲ့တဲ့ ဆီလက်ကျန် ခု ငါ ပြန်ရောက်တော့ ပုလင်း

ကို ပြောင်လို့ ”

“အင်း...ဘယ်သူ ယူသွားလို့ တုံး”

“ဘယ်သူ ရှိရမှာ လဲ၊ ခုရင်ကောက်ပေါ့”

ကျွန်တော် မအံ့ဩပါ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သို့ ခုရင်ကောက် လာတိုင်း ဆီနှင့် ငံပြာရည်ယူရန် ပုလင်းလွတ်နှစ်လုံး၊ အားလူး၊ ကြက်သွန် စသည်ဖြင့် တစ်ဆုတ်စာ၊ နှစ်ဆုတ်စာထည့်သွားရန် ခြင်းတောင်းလွတ်တစ်ခု ပါလာတတ်သည် ကို ကျွန်တော် သိပြီးသားပင် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော်သည် မနက်က ခုရင်ကောက်ပြောသွားသော စကားများကို ရယ်စရာအဖြစ် အမေ့ကို ပြောပြသောအခါ၌ ကား အမေက...

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက်တော့ ရှာကြံနေကြရတာ ပဲ၊ သူတို့ အဖို့ တော့ ဒါဟာ အလုပ်တစ်ခုပေါ့သားရယ်” ဟု လေးလေးပင်ပင် ပြောပါသည် ။ ပြီးလျှင် အမေနှင့် ကျွန်တော်သည် ချစ်စရာကောင်းသော ဆွေမျိုးသားချင်းများ ၏ စရိုက် ကလေးများကို ရယ်စရာပုံပြင်များ သဖွယ် ပြောဆိုနေကြပါသည် ။ ထိုအခိုက် နောက်ဖေးမီးဖိုနားမှ အမေအား လှမ်းပြောလိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားရပါသည် ။

“မေမေညို အမေက ငါးပိရည်နည်းနည်းလောက် ပေးလိုက်ပါတဲ့ ”

“အေး...အေး...အိုးထဲက ခပ်ယူသွား၊ ဇွန်းတော့ ပြန်ဆေးခဲ့နော်” ကျွန်တော် အိမ်နောက်ဖေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ကား ကျွန်တော့်ဦးလေး ဦးခင်မောင်၏ သမီးကြီး ‘မြင့်မြင့်’ သည် အိုးထဲမှ ငါးပိရည်ချိုအနှစ်များ ပါ ဇွန်းဖြင့် ခြစ်ယူနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရပါသည် ။ မြင့်မြင့်ကိုတွေ့မှ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် သတိတစ်ခု ရလာကာ မြင့်မြင့်

ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ခင် အိမ်ခန်းထဲ ဝင်ပြေးခဲ့ရပါသည်။ ။ အကြောင်းမှ
ယခုနှစ် မြင့်မြင့်ခုနှစ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်သည် နှင့်ပတ်သက်၍ ခရစ်
အကျ.. လကုန်လျှင် ချုပ်ပေးမည်ဟု ကျွန်တော် ကတိပေးထထားဖူးသ
ည် ကို သတိရလာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။

၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း